

Socialdemokratiet ville miste 1 mandat og Venstre 2 mandater, hvis man havde anvendt største brøks metode. Vinderne ville være Det Radikale Venstre, Fremskridtspartiet og Lokallisten, som hver ville vinde 1 mandat. Venstre ville endvidere miste sit flertal i

byrådet. Partiet fik også kun 45,1 pct. af stemmerne, hvilket burde have givet partiet 14 mandater. Venstre fik dog 16 mandater, svarende til $(16/31 \times 100)$ 51,6 pct. af pladserne i byrådet.

Varde			
Listebetegnelse	Bogstavbetegnelse	d'Hondts metode	Største brøks metode
Socialdemokratiet	A	4	4
Det Radikale Venstre	B	0	1
Det Konservative Folkeparti	C	3	2
Vardelisten	E	0	0
Socialistisk Folkeparti	F	0	1
Lokallisten	L	0	0
Lokallisten Ølgod	L1	6	5
Lokallisten Blaabjerg-Blåvandshuk	L2	1	1
Lokallisten Varde	L3	1	2
Lokallisten Helle	L4	0	0
Dansk Folkeparti	O	0	1
Venstre, Danmarks Liberale Parti	V	16	14
Enhedslisten – De Rød-Grønne	Ø	0	0
I alt		31	31

Der er indgået valgforbund mellem V og O, mellem L1, L2, L3 og L4, mellem C og B samt mellem F og Ø.

Det ses, at Venstre ville blive den største taber, hvis mandaterne var fordelt efter største brøks metode, idet partiet ville miste 2 mandater og dermed det absolutte flertal i byrådet. Det Konservative Folkeparti og Lokallisten Ølgod ville miste hver 1 mandat. Dansk Folkeparti, Det Radikale Venstre, Lokallisten Varde og Socialistisk Folkeparti ville hver vinde 1 mandat. Venstre fik 44,8 pct. af stemmerne, men fik 51,6 pct. af pladserne i byrådet.

Afsluttende bemærkninger

Det fremgår meget tydeligt af valgresultatet i ovenstående ni kommuner, at når d'Hondts fordelingsmetode benyttes til at fordele mandater ved et valg, favoriseres de største partier. Fordelingen af byrådsmandater i de ni ovenstående kommuner illustrerer dette meget tydeligt. Kommunerne har det tilfældes, at ét parti opnåede absolut flertal i byrådet, selv om det pågældende parti fik under halvdelen af stemmerne. I disse ni kommuner fik Venstre i alt 9 ekstra mandater, Socialdemokraterne fik 8 ekstra mandater og De Konservative fik 4 mandater mere, end deres stemmetal berettigede til. Noget sådant ville ikke forekomme, hvis største brøks fordelingsmetode havde været benyttet i stedet – hvilket Indenrigsministeriets bereg-

ninger da også tydeligt viser. I alle ovenstående tilfælde ville det største parti i de undersøgte kommuner miste mellem 1 og 3 mandater, hvis mandaterne var blevet fordelt efter, hvor mange stemmer partierne havde opnået ved valget. Noget lignende gør sig gældende i resten af landet, og med den nuværende opgørelsesmetode er det næsten altid de små partier, der fremstår som taberne. Problematikken har været velkendt længe og har været fremhævet af en række valgforskere, herunder professor i statskundskab ved Aarhus Universitet Jørgen Elklit, som har redegjort for problematikken i en række artikler i Frederiksborg Amts Avis kort efter valget i november 2005, hvor han bl.a. udtaler: »Der er fordele og ulemper ved alle valgsystemer, men her synes jeg klart, der er flere minusser end plusser. Vi har behov for en åben debat om det kommunale valgssystem, og jeg mener i høj grad, der bør gøres op med d'Hondts metode, der favoriserer de store partier. Alt for tit ser vi i dag byråd, hvor sammensætningen af mandater ikke afspejler valgresultatet. Der er flere andre metoder, der sikrer en langt bedre overensstemmelse mellem mandat- og stemmetal« (Jørgen Elklit, Frederiksborg Amts Avis, 24. november 2005, »Brug for et nyt valgssystem«).